

VASADI PÉTER
Post-festa

Embersors

*Mindenki titok.
Egyetlen. Kivirágzik,
elunja dicsőségét,
a rontás tönkre veti,
megnyaklik, gondja,
szenvedélyei elsötétítik
szépségét, idióta álmodozása
földarabolja, mint
tűző Nap a sziket,
gaz veri, s meghervad
isteniségében; ember.
Kifog rajta viszont
a kegyelem. Fölpiszkálja
az alomból, mint a rigó
a sok telet átél, s el-
feketült dióhéjat,
csőrébe veszi, s vele
elhussan. Egy mennyei
töltekezőben elejti.*

1956

*Mert nem szabadott,
éppen azért lobbant
föl az ágyúval át-
lőtt s háromszínű
szerelem, ujjongás,
elfojtva a csöndbe
hanyatló, szájsarkán
vérrel átítatott
nemzeti sóhajtással:
...sikerült.*

Szerelem

*Eltitkolt csatornacsövön
kúszva érkeznek a remények.
Téged féltelek. Kanyarogjon
csak benned az az ének.
Nekem majd hangtalanul,
cikcakkban csap
utolsó mosolyomba
s izzik az égi ostor;
így rándul ijedten
a patakvíz tükre,
s te térdre eresz-
kedve belekóstolsz.*

Óvás

*Ne áltasd magadat.
Nem tört darabokra
még az a csillag;
mint római harci
szekér kerekére szerelt
kaszaágú, átvágtat
a világon, különös
hintónak álcázva
magát. Figyelj csak:
hallani suhogását.*

Ahol állsz

*Egy forradalom füvesített,
süttöi kockaköves
emlékparkja, tujákkal.
Már az, hogy kettőbe
hasadt a világ – s egy park.
Jó.
Sétálunk. Szemlélődünk.
De azért ezerszám sebek,
nem a mécsesek égtek.
És te ma hogy vagy,
szórakozó Magyarország?
Vér folyt szét a kövön,
nem szökőkút csobogott
csillogó csöveken, vagy
az akárhány kőoroszlán
torkából; s mi ma itt,
föl-fölnevetve csevegők
ültünkben ölelünk. Jó.
S lesz még ünnepi tüzi-
játék is. Akkor a
Sztálin-orgonák süvítve
muzsikáltak, s tompa
morajjal összerogyott
Budapest... Hirtelen
állj meg, barátom, séta
közben járasd szemedet a
gondosan illesztett köveken.
Elkaphat a sötét mámor.
Szabad emberként,
s tízezrek lehunyt
szemein állsz
farmerban, tornacipőben.*